

Voor jou, Hugo.

INHOUDSOPGAVE

5. De geur van dooi.
7. Deinen op mijn eigen adem.
9. Tot hier.
11. Van menselijke beenderen.
13. Hoeveel de takken wegen deze winter.
15. De zee is altijd waterpas.
17. Nog steeds spreekt ze zijn naam niet uit.
19. Idealistische wereldverbeteraars.
21. Bevroren fonteinen.
23. Vliegergoden.
25. Schommelen op je ademhaling.
27. Kraanvogels in graspollen.
29. In jouw lichaam onderduiken.
31. Over God had ik willen zwijgen.
33. Was ik maar een vlieger.
35. Al voor de vrucht genoten was.
37. Zeebloemen langs de vloedlijn.
39. Het waren niet de zwarte kruizen.
41. Ik krijg je er niet uit.
43. Als een onderwatervogel.
45. Moederboezem.
47. Onder het dak van je glazen huid.

49. Kruit dat uit de hemel valt.
51. Ik kruip als rilling door je heen.
53. Beitels & breekijzers.
55. Zonder titel.
57. Rouw.
59. Tussen de treden van haar ribbenkast.
61. Je bent er bijna.
63. Dat je me niet voltooid laat zijn.
65. Jou wil ik behuizen.
67. Ik wil zoveel meer in je armen leggen.
69. Kind, ik wil je zo graag behoeden.
71. Politieke chemotherapie.
73. En zo werd zij een zandkorrel.
75. Daar komt ze.
77. Draaikevers.
79. Mamma.
81. Palpabel.
83. Pluisjeshuis.
85. Trots opzij.
87. Niemand die het lot kon stoppen.
89. Hoekbank.
91. Het geheugen van een hart.
93. Vervel met mij vannacht.

DE GEUR VAN DOOI

Dit landschap is me te dierbaar
om over te schrijven,
de zon komt er anders op in je ogen

en de geur van dooi
smelt in de wind
die aanwaait van het platteland.

Je weet niet half
hoe zaligmakend het is
wanneer ze prikkelt in mijn neus

of als de hemel bezwijkt
onder het eigen gewicht en
begint te hagelen.

Ze is killer dan de sneeuw
uit de stad waar jij vandaan komt,
maar knispert van verwachten.

Terwijl de stad haar ziel verloren is
en niet meer kijkt in het spiegeldek
van regen op asfalt

dampt hier nog altijd de winter.

DEINEN OP MIJN EIGEN ADEM

Ik stond in het midden van mijn leven
en heb de grond omhoog getild
en eronder gekeken.

En het was misschien niet wat ik zocht,
maar ik vond
stenen met vriendelijke gezichten

en evenzoveel pluche beren
in een heel groot gat dat ik
ooit had uitgehold.

Volgens mij was ik toen zeven en
voorheen lagen daar dus
enge monsters met donzen koppen.

Ineens besepte ik me dat ik
me verkeken had op hetgeen
waarvoor ik me altijd had verstopt

Toen heb ik mijn kuil gevuld met water,
met moeite mijn roeiboot van zolder gehaald
en haar opgeblazen.

Nu lig ik bovenop die plas met beren
op mijn rug in een boot
en dein

op een meer.

TOT HIER

Rond je gelaat
hangt een aromatisch patroon van
brandende maisvelden

en tussen de verkoolde kolven
doorvors je nog altijd
de eigen omvang.

Ondertussen schaaft de maaier
koppen, dorst de korrels
en laat de halmen, gelend

in de akkers. Wortels
blijven ondergronds, tussen de
wormen, maden, torren die jou

daar nog niet verwachtten.
Ze vertelden dat
er een kever kwam met gele ogen

die een punt zette,
een passer nam,
een cirkel trok en zei:

“Tot hier
en niet verder.”

